

industrielle Opfindelser er væsentlig den samme, som foreslaas i Lovforlagets § 9. Dog foreslaas kun Formanden udnævnt for 5 Aar ad Gangen; de to andre Medlemmers Valgtidsrum foreslaas derimod kun til 3 Aar, dels fordi man derved, saavidt muligt, vil sikke sig imod eller dog indskrænke de Tilfælde, da hele Kommissionen paa engang kan blive fornyet, hvorved den ønskelige Kontinuitet let kunde brydes, dels, fordi man kunde ønske, at der blev givet Leilighed til oftere med friske Kræfter delvis at forny en Kommission, som paa Grund af sit Formaal mindst af alt maa stione i Fordomme. Formanden, som — foruden at være i Besiddelse af udmærket teknisk Kyndighed — tænkes nærmest at skulle repræsentere det retslige, og tillige det mere konservative, Element, foreslaas udnævnt af Indenrigsministeren, hvis tekniske Konsulent han vel i Almindelighed maa antages at blive. Af de to andre Medlemmer, som begge foreslaas valgte af Universitetets matematisk-naturvidenskabelige Fakultet og den polytekniske Lærestaltals faste Lærere i Forening, antages det ene, det, som foreslaas valgt af denne Bølgereforsamlings egen Midte, nærmest at skulle repræsentere Videnskaben, og altsaa da udgjøre Kommissionens theoretiske Element, og det andet Medlem, valgt af samme Bølgereforsamling udenfor dennes Midte, at skulle repræsentere det praktiske Element, men begge tillige det stærkere fremstribende, de nyere Ideer. — Kommissionen bør formentlig have Ret til selv at vælge sin Sekretær, medens denne, saavel som Formanden, ifølge Lovforlaget udnævnes af Kongen. — Ved Forlaget om, at Kommissionen ved Prøvelsen af enkelte Opfindelser (s. Ex. militære, forsaavidt intet militært Medlem allerede findes i Kommissionen) skal kunne tilkalde et eller to sagkyndige Medlemmer, har man troet at sikke Kommissionen den størst mulige Sagskundskab, ogsaa i de særlige Tilfælde, hvor denne ellers ikke kunde tages med paa Raad paa Grund af den Lævsghed, som maa iagttages. — At Kommissionens saavel faste som tilfældige Medlemmer bør forpligte sig til en indenfor visse Grændser (jfr. §§ 9—10) iagttagen Lævsghed, følger ligesom deraf, at den uformuende Opfinder i modsat Fald kunde komme til at betale den Understøttelse, som ydes ham ved Opfindelsens Prøvelse, altsor dyrt, idet den Fordel, som han skulde have af, at Opfindelsens Hemmelighed ikke strax røbes, da vilde udeblive, en Fordel, hvoraf den uformuende Opfinder, der ikke behøvede at ty til Kommissionen — ligesaalidt som han for Liden tager Patent, naar han tror at staa sig bedst ved at bevare sin Hemmelighed — derimod ikke vilde gaa glip. At den skriftlige Forsikring om Lævsghed imidlertid kun gives en Gang for alle, nemlig første Gang et Medlem deltager i Kommissionens Arbejde, vil formentlig findes tilstrækkeligt. — Til Afholdelse af Honorarer til Medlemmerne og

andre Udgifter er den samme Sum som i Lovforlagets § 9 foreslaaet stillet til Indenrigsministerens Raadighed. Vel kunde Tilladelsen til i enkelte Tilfælde at forøge Medlemstallet synes at maatte kræve en større Sum, men paa den anden Side er det rimeligt, at den her foreslaaede Kommission vil faae langt færre Opfindelser at prøve, nemlig kun de Uformuendes, medens Lovforlagets skulde prøve alle Patentsøgere. Da det imidlertid vanskeligt kan skjønnes, hvorvidt Mindreudgiften i sidste Tilfælde vil gaa lige op imod Merudgiften i første, og da man jo overhovedet ingen sikker Erfaring har om disse Tilfælde, bruges i Endringsforlaget det Udtryk om Beløbet, at det kun „foreløbig anslaaes til“ faa meget, idet man forbeholder sig senere at sætte Beløbet op eller ned ved Bevillingerne paa den aarlige Finantslov.

Til § 2.

Medens Lovforlagets § 1 naturligvis giver en Udlænding samme Ret som en Indlænding til at udtage Patent, vil det derimod neppe være rigtigt at indrømme uformuende Udlændinge Tilladelse til at faae deres Opfindelser prøvede af Kommissionen, efter at Patentbeskyttelsen er ophævet, idet Prøvelsen jo i sidste Tilfælde bliver en ren Belvillie, som vises fra Statens Side, uden at noget egentligt Bederlag ydes denne derfor, hvorimod den udenlandske Patentsøger maatte betale for sit Patent lige saa vel som Indlændingen. I dette Tilfælde at indrømme Udlændinge det samme som Indlændinge vilde formentlig ogsaa føre til, at Kommissionen blev søgt af Projektmagere fra alle Lande og derved vilde faae baade mere Arbejde, end den kunde overkomme, og større Udgifter, end den kunde bære. — Slutningen af § 2 svarer til Lovforlagets § 10 med de af Sagens Natur følgende mindre Endringer.

Til § 3.

Denne Paragrafs væsentligste Indhold er med de Endringer, som nødvendiggjøres ved Afstæffelsen af Patentvesenet, laant fra Lovforlagets § 11. Bestemmelsen i denne om dansk Sprog, Bøgt, Maal m. m. anses uundværdig, naar kun Indlændinge faae Udgang til at nyde Kommissionens Understøttelse til at faae Opfindelser prøvede. I sidste Stykke er der tilføjet, at Udskriften af Protokollen skal meddeles „uden Betaling“.

Til § 4.

Denne Paragraf svarer til Lovforlagets § 15.

Til § 5.

Paragrafen, som svarer til § 12 i Lovforlaget, er stillet bagefter § 4 (modsat Ordenen i Lovforlaget), fordi det kunde tænkes muligt, at Beskrivelsen m. m. af en Opfindelse var saa ufuldstændig, at Kommissionen ikke, inden de